

Глава 1 – Всеки край е ново начало под прикритие...

Това беше последният полет на Александър Стаматов с учебната совалка. Той искаше да запомни тези минути, защото знаеше, че никога повече няма да се повторят. Животът му, такъв какъвто го знаеше през последните пет години, щеше завинаги да се промени. Никога повече нямаше да бъде ученик в професионалната гимназия “Стар пойнт 7” – училище, подготвящо кадри за Звездния флот на Земния Съюз. Алекс постави внимателно ръка на дросела и леко ускори при издигането. Извърши маневрата Имелман, след което се спусна в спирала. Последва боен завой с максималното за совалката пренатоварване, а сетне отново набра височина и се стрелна в пикиране. Той изпълни всички тези маневри с абсолютна лекота и финес. Алекс познаваше кокпита по-добре от дланта на ръката си и бе свикнал да усеща поведението на совалката както движението на собственото си тяло.

Учебната година отдавна приключи, изпитите преминаха, както и абитуриентския му бал тук в Ротария – многомилionen град, намиращ се на гъсто населената планета Сердика. И все пак, Алекс толкова обичаше да пилотира, че помоли учителя си да му позволява през лятото да идва на учебното летище и да лети със совалката. Тъй като притежаваше феноменален пилотски талант, учителят нямаше как да му откаже. Но сега щеше да е за последно. Днес излизаха разпределенията, а след два дни Алекс трябваше да напусне планетата Сердика и да замине във все още неизвестна за него посока.

– Кула до “Учебна совалка 7”. Времето ви изтече, моля приземете се на писта номер едно!

– Разбрано, Кула! – отговори с ясен глас Алекс. Той наклони лоста за управление и извърши безпогрешно заходжане към пистата. Сетне се снижи под перфектен ъгъл и с най-добрата скорост, която можеше да се очаква. Корпусът на совалката едва доловимо се разклати, когато колелата леко допряха пистата.

– Е, това беше! – каза си Алекс, докато сваляше каската. Люкът над него се издигна и автоматичните степенки се спуснаха. Както винаги обаче, той вместо да ползва степенките с един скок се озова на крилото, а с втория вече беше на пистата.

– Чудесно пилотиране, Алекс! – каза високият възрастен мъж, който се доближи до него. – Не вярвах, че ще го кажа, но се справи по-добре, отколкото на дипломния си полет.

– Благодаря, господин Гейл.

– Разбра ли къде те пращат?

– Не. Проверих, преди да излетя, разпределенията още не бяха излезли.

– Пожелавам ти успех и късмет, момчето ми.

– Благодаря, господин Гейл, винаги ще си спомням, че Вие ми дадохте основата.

Двамата се прегърнаха и Алекс излезе от хангара. Слънцето се спускаше ниско зад хоризонта и обливаше сградата на старото му училище със златисторозовата си светлина. Той ускори крачката, защото имаше среща.

Алекс беше роден преди осемнадесет години на планетата Сара в звездна система Омега 4, но когато стана на десет заедно с майка си Мария се преместиха на планетата Сердика - част от звездна система Гама 358. Той мечтаеше да стане пилот на космически изстребител, също като своя баща на млади години.

След десет минути достигна до двора на училището. Седна на една пейка и зачака. Скоро към него се присъедини Закъри Горан. Алекс беше висок на ръст, със заресана надолу кестенява коса и кафяви очи. Не много хилав, но и не много силен. Зак беше малко по-нисък от него, но много по-едър, чернокос, с тъмни очи и широка челюст. Прическата му – канадска ливада във войнишки стил. Закъри също искаше да служи във флота, но за разлика от Александър, той се стремеше да стане космически пехотинец. Ето защо много повече залагаше на физическите упражнения и издръжливостта. Зак седна до Алекс на пейката в двора на училището с изглед към пистата. Сега всичко беше тихо и спокойно. По време на учебната година дворът и сградата на училището гъмжаха от ученици, а на пистата непрекъснато излитаха и кацаха учебни совалки. Сега обаче спокойствието беше нарушавано само от кръсъка на няколко птици високо в небето.

– Всеки момент ще излязат резултатите от класирането – каза Зак. Той обикновено звучеше мъжкарски самоуверено, но сега дори в неговия глас се долавяше нотка на несигурност. Съдбата им щеше да се реши от това къде щяха да бъдат разпределени. Можеше да попаднат в някой забутан край на Земния Съюз, където да умрат от скука. Можеше и да попаднат на място в близост до пограничния район с “Тъмния сектор”, където винаги се случваха интересни неща.

– Мисля, че е време да проверя – каза Зак и извади старфона си. Старфоните представляваха невероятни устройства, навлезли дълбоко в битата на хората през двадесет и трети век. С тяхна помощ можеше да се провежда разговор навсякъде в обитаемия космос, а освен това имаха връзка със старнет – космическата компютърна мрежа.

Докато говореше, Зак влезна в профила си в социалната мрежа Спейсбук, и провери страницата на Звездния флот. Там те бяха качили класиранията на новите кандидати за учебната 2238/2239 година.

– Еха! – извика той и въодушевено скочи на крака.

– Къде си?! – попита Алекс, също нетърпелив да разбере.

– Седми флот, ще бъде част от звездните пехотинци на кръстосвача “Перперикон”!

– Супер яко! – отговори Александър, който искрено се радваше за приятеля си. Това беше един от най-добрите варианти. Шести и Седми флот на Земния Съюз, както и Четвърти флот на Мараите – извънземна цивилизация в съюз с хората – патрулираха в пограничната зона на Тъмния сектор.

Тъмният сектор беше владение на аркусианците – по името на родната им планета Аркус. Те представляваха войнствена и хищническа раса, водила в миналото най-тежката война в историята на човешката и Марайската цивилизации.

Зак се чувстваше особено щастлив и заради назначението си на кръстосвача “Перперикон”. Този кръстосвач не само че се славеше като един от

малкото оцелели кораби от времето на Голямата война с аркусианците, но също така взимаше редовно участие във важни мисии в пограничната зона, за които Зак и Алекс бяха чели и слушали много.

– Е, поздравления! – каза най-накрая Алекс. – Това назначение го дължиш на упоритата си работа и на чудесните резултати, които винаги даваш. Да видим сега къде са ме набутали мен – и той започна да се логва в собствения си акаунт в Спейсбук.

– Ти също си един от най-добрите пилоти на випуска, би трябвало...

– Не може да бъде! – извика Алекс.

– Къде?

– Седми флот, кръстосвача “Перперикон”!

– Това е супер, братле, ще сме заедно! – извика Зак и подаде ръка за поздрав, но приятелят му не изглеждаше съвсем въодушевен.

– Какво има? – бъдещият звезден пехотинец не разбираше защо най-добрият му приятел не се радваше. Назначението беше прекрасно, а и щяха да са заедно.

– Баща ми...– промълви Алекс – Знаеш, че той командва Седми флот!

– А да...

– Сега не само, че не съм сигурен дали заслужавам мястото или баща ми ме е изтеглил за да съм му под око, ами и никога няма да мога да избягам от сянката му. Винаги ще ме сравняват с великия Юлиан Стаматов.

Опасенията на младият Александър никак не бяха безпочвени. Адмирал Стаматов беше най-знаменитият човек във вселената. Точно преди осемнадесет години, в денят когато Александър се раждаше, в бомбоубежище на планетата Сара, се състоя най-важната битка в историята на човечеството. Космическата флота на аркусианците заплашваше да достигне Земята – родният дом на човешката цивилизация. До този момент хората воюваха, но постепенно губеха планета след планета, звезда след звезда. Виждайки, че вече няма на къде да отстъпват, тогавашното човешко правителство реши да хвърли всичките си сили в една последна решаваща битка. Координирайки се с Мараите, хората се надяваха с един решителен удар да извадят от строя нападателната сила на аркусианците. Хората и Мараите мобилизираха всичките си налични космически кораби формирайки гигантска флотилия. Командир на тази сила беше именно Юлиан Стаматов. Не би било преувеличено ако кажем, че съдбата на хората и Мараите лежеше на плещите на този човек. Той беше на път да изиграе една игра, и ако ходовете му се окажеха погрешни, две раси щяха да изчезнат от лицето на вселената. Битката, станала известна като “Орионският сблъсък”, най-голямата в познатата история, се оказа победоносна за предвожданият от тридесет и шест годишният адмирал Стаматов флот. Тази битка доведе до обрат във войната и последвала контраатака на хората и Мараите. Те успяха да си възвърнат загубените планети и да унищожат голяма част от силите на аркусианците.

– Виж – каза Зак – погледни го от добрата страна! Все пак поне няма да си на един и същи кораб с баща си.

Адмирал Стаматов, сега петдесет и четири годишен, бе отказал да се занимава с политика след края на войната, оставайки на активна служба във флота. На него беше поверено командването на изключително важния Седми

флот, който пазеше пограничната зона с Тъмния сектор. Той беше капитан на флагманския кораб “Мадара”. Това представляваше лека утеха за Александър. Алекс страшно много обичаше и уважаваше баща си, но това което желаше беше да създаде своите подвизи самостоятелно. Не искаше всички да го смятат за мамино синче и за “сина на големия шеф”.

Зак, който междувременно възвърна типичната си самоувереност стана от пейката и, потупвайки приятеля си по рамото, каза:

– Виж, братле, трябва да се радваш за това назначение. На “Перперикон” ще имаме възможността да покажем наистина на какво сме способни – там попадат най-добрите.

– Знам но...

– Тръгнал си да се сдухваш заради баща си. Той дори няма да е на същия кораб! В крайна сметка хората ще те оценяват спрямо това което правиш!

– Надявам се...

– Нали няма да забравиш за прощалния купон тази вечер? Ще бъде епично! – след тези думи Зак си тръгна, защото наистина имаше много работа във връзка с предстоящия купон на вилата на родителите си извън града. Все пак имаше толкова много бира, която трябваше да бъде занесена до там.

Купонът, както Зак се изрази, беше наистина епичен. Той покани почти цялото училище. Вилата на родителите му се издигаше на три етажа, а в двора имаше и басейн. За Александър обаче предстоеше още едно мъчително изживяване. Щяха да се разделят с приятелката му Мила. Тя получи назначение на другия край на галактиката, а двамата си бяха казали, че няма смисъл в поддържането на връзка от разстояние.

– Утре заминавам и сигурно няма да се видим с години... – промълви Мила. Двамата бяха излезли на терасата и лунната светлина се отразяваше в пепеляворусата ѝ коса.

– Да, ще ми липсваш... – отговори Алекс и я прегърна. Скоро Мила си тръгна от купона, беше прекалено тъжна за да се забавлява. Александър остана сам на терасата, взирайки се в светлините на града, намиращ се в низината. В този момент се появи отново Зак, който тъкмо беше приключил с демонстрацията си на това колко момичета може да носи едновременно.

– Виждам, че пак са ти потънали гемиите.

– Да разделихме се с Мила. Беше неизбежно.

– Виж, разбирам те, но на мен ми е много по-тежко! Аз трябва да се разделя с целия мажоретен състав – тук и двамата се засмяха. След това Алекс каза:

– Знаеш ли, ще ми липсва още нещо – въртенето!

– Да – въздъхна Зак. Двамата бяха спинъри – хобито им беше да въртят огнени уреди. Александър въртеше пой – двойка вериги със закачена накрая огнена глава, а Закъри въртеше стаф – тояга с два горящи края. Те знаеха, че на борда на кръстосвача “Перперикон” няма да им бъде позволено да въртят огън, което означаваше че щяха да са лишени от любимото си хоби поне една година, до първата им ваканция. Напоиха уредите си с газ и започнаха да въртят на двора пред басейна. Огънят се отразяваше в огледалната водна повърхност и създаваше още по-красива картина. Всички на двора ги наблюдаваха, а хората в

къщата започнаха да се редят по прозорците и терасите, за да могат и те да виждат. Докато се намираше сред фучащите пламъци Алекс остана за момент сам със себе си. Едва сега си даде сметка, че съвсем скоро всичко щеше да се промени. Напускаше света, с който беше свикнал. Скоро щеше да попадне на място, където не познава никого освен Зак, трябваше да изгради живота си наново. Поят му угасна и ръкоплясканията на хората го върнаха към действителността.

Три дни по-късно Алекс и Зак се намираха в секцията “отпътуващи” на космодрума в град Ротария. Те се движеха заедно със своите родители през претъпкания салон. Майката на Александър, Мария, беше леко притеснена, че синът и е попаднал в Седми флот.

– Не си мисли, че баща ти има пръст в това! – казваше му тя. – Истината е, че с баща ти много повече бихме се радвали, ако те бяха разпределили някъде другаде. Пограничният район е опасно място и баща ти го знае най-добре. Сега ще трябва да ви мисля и двамата.

Това беше лека утеха за Алекс. Родителите му не желяеха той да се намира в близост до пограничния сектор, значи най-вероятно баща му наистина не беше замесен в избора на местоназначението му. Междувременно Зак преживяваше истинска агония. Той се движеше заедно със своите родители. Баща му – едър и силен като него, крачеше тежко без да казва нищо, но майка му – ниска и слаба женица – не спираше да му напомня за нещата, които не бива да забравя докато живее сам.

На лицето на Зак беше изписано нещо средно между срам и отегчение, докато майка му не спираше да нарежда на висок глас:

– Нали няма да забравиш да си миеш зъбите? Много е важно!

– Не мамо... – отговаряше монотонно той.

– След тренировка не забравяй да се преоблечеш бързо. Ако останеш потен, лесно ще настинеш!

– Да мамо...

– И да се храниш добре!

За щастие двамата приятели скоро се качиха на военния транспортен кораб от клас TS-7. Корабите от този клас бяха масивни, с мощни двигатели и подсилена броня. За разлика от цивилните кораби, които бяха оцветени по всевъзможен начин, военните се отличаваха със своята светлосива окраска и обозначителни надписи. Двамата се настаниха в пасажерския отсек. Полетът щеше да трае само няколко часа. Корабите от клас TS-7 развиваха четвърта светлинна скорост, което ги правеше добри за полети до близко намиращи се звездни системи.

Транспортен кораб TS-7. Седми флот на Земния Съюз

След около два часа полет те приближиха планетата Скайла, намираща се в звездна система Сигма 4865. За разлика от Сердика, Скайла не беше приветлива, нито гъсто населена. Повърхността ѝ беше скалиста и пуста, и липсваше естествена атмосфера и живот. Намиращите се на повърхността военни бази и мини за добив на полезни изкопаеми се подсигуряваха с изкуствена атмосфера чрез масивни прозрачни куполи, които ги покриваха напълно. Те кацнаха в една от тези бази, използвана като разпределителен център. За да може транспортния кораб да кацне, в купола се отвори временен вход, който автоматично се запечата след като корабът премина през него. Скоро двамата се озоваха в грамадно помещение, подобно на хангар. Там имаше още много младежи на техните години, на които им предстоеше да започнат кариера в космическия флот. Те още не знаеха защо са ги събрали на едно място, когато най-сетне на нещо като метална рампа се качи един майор. Беше сравнително нисък, но за сметка на това имаше суров вид.

– Здравейте, новобранци. Аз съм майор Мартин Зафиров! Искам да ви поздравя с избора ви да се посветите на кариера във флота. Повечето ваши връстници вероятно са избрали по-безопасни и комфортни специалности като маркетинг, графичен дизайн, право, счетоводно дело и други подобни. – При произнасянето на последните думи в гласът на Майора се четеше едва доловима насмешка. – Вие обаче сте избрали най-благородната професия – да браните

човечеството. – Тук майор Зафиров направи драматична пауза, последвана от колебливи аплодисменти.

– В миналото – продължи вдъхновената си реч той – ролята на война е била поставяна под въпрос. Това е така, защото в миналото хората са воювали едни срещу други. Човешкото оръжие е убивало други хора, а това не е гот. – тук той отново направи пауза и си пое дъх.

– Сега обаче нещата не стоят по този начин. Земният съюз обединява всички човешки колонии и ролята на флота е да брани човечеството и неговите съюзници. За разлика от воините от миналото, вие няма да изпитвате угризения да използвате вашето оръжие, защото то ще поразява Аркусианците, а само мъртвият аркусианец е добър аркусианец, нали така?! – в отговор слисаната тълпа новобранци отговори с неясно мъккане.

– Искам да чуя “ДА, СЪР”! – изкомандва Зафиров.

– ДА, СЪР!!! – изкрещяха всички в един глас.

– Така, сега ще заминете от тази база за Седми флот. С някои от вас може би ще се видим, защото аз отговарям за обучението на пехотинците от кръстосвача “Перперикон”...

– О, Боже... – изтюхка се Зак и закри очите си с ръка.

След кратката, но мотивираща реч на майор Зафиров, курсантите трябваше да бъдат разпределени към съответните транспортни кораби. Всички, които бяха за кръстосвача “Перперикон” например, бяха в един общ транспортен кораб. Седми флот се стоеше от общо шест тежки кръстосвача (сред които флагманският “Мадара” и корабът “Перперикон” на който бяха разпределени нашите герои), дванадесет разрушителя и множество други по-малки кораби, някои от които имаха и цивилно предназначение, като например “Оазисът” – интересен кораб, представляващ същински летящ парк. Използваше се от много хора като място за отдых, а също така там се намиреше и Ректората, мястото, където кадетите от целия флот провеждаха теоретичната си подготовка. Кръстосвачите, освен със собственото си тежко въоръжение също така разполагаха с по няколко ескадрили от космически изстребители, които представляваха главната ударна мощ на флота. Те бяха и мечтата на Александър, той нямаше търпение да дойде моментът в който ще седне в кабината на някой от тях.

Местата в транспортния кораб бяха разпределени подобно на тези във влак. Имаше малки купета, в които се събираха по шестима. Тъй като местата бяха почти винаги повече отколкото пътниците, купетата рядко се пълниха с максималният им капацитет. Александър и Закъри естествено седнаха заедно. Те все още не се бяха запознали с никого от бъдещите си колеги. Скоро вратата се отвори. Две момичета плахо надникнаха и едната от двете попита:

– Свободно ли е?

Толкова беше хубаво, че звездният флот позволяваше носенето на цивилни дрехи извън работно време, помисли си Алекс.

– Аха, разбира се – отговори Зак. Дори той звучеше леко смутено.

Момичетата засенчваха по хубост целия мажоретен състав за който Зак толкова тъгуваше. Те се запознаха. Едното момиче се представи като Мегън Паркър. Тя имаше стройна фигура и дълга къдрава руса коса, която се спускаше

на букли по раменете. Беше с лек грим, розово червило и маникюр. Очите ѝ бяха сини и носеше големи кръгли обеци, които подчертаваха къдриците ѝ. Облеклото ѝ се състоеше от розово потниче, тъмносини дънки и черни ботуши, каквито бяха на мода в момента. Другото момиче се казваше Габриела Каменова. Косата ѝ беше тъмнокестенява и леко начупена, вързана на конска опашка. Имаше кафяви очи и почти незабележим грим. Носеше съвсем малки обеци, синьо потниче и черна къса поличка, която разкриваше красивите ѝ крака. От пръв поглед си личеше, че Мегън беше момиче което много държи на личната си популярност и беше свикнала да се държи като звезда. Характерните отсечени черти на лицето на Габриела говореха за това, че тя е волева личност със склонност към лидерство.

– Нещо ми подсказва, че вие, момичета, не сте влязли в пехотата – пошегува се Алекс.

– Хей – възнегодува Зак.

– Така е. Ние сме пилоти. – отговори с усмивка Мегън.

– Много искам да стана пилот на изтребител! – каза Габриела с блясък в очите.

– Аз също. –добави Алекс.

– Ами ти? – поинтересува се Зак поглеждайки към Мегън.

– Аз искам да стана пилот от мостик екипа. – Екипът на мостика, още наричан капитански екип, се състоеше от хората, които управляваха кораба. В една смяна на голям кораб от класа на кръстосвачите или разрушителите се включваха двама пилоти, дежурен инженер, офицер по сигурността, отговарящ за оръжейните системи и вътрешната сигурност, и командващ офицер, който можеше да е капитана на кораба или някой от преките му заместници. Към висшия команден състав се числеше и главният инженер, макар че единствено той не се намираше на мостика, а в машинното отделение.

– Значи ти обичаш да движииш големи неща. – заключи Зак подхилквайки се.

– Наистина предпочитам корабите пред тесните кабинни на изтребителите. – отговори Мегън, игнорирайки просташката шега.

Четиримата продължиха да си говорят. Оказа се, че двете момичета също са учили заедно в гимназията и са израстнали не къде да е, а на Земята. Това беше много интересно, тъй като Александър и Зак никога не бяха посещавали лоното на човешката цивилизация.

За момент Александър погледна през люка на купето, където се виждаше безкрайния и загадъчен космос. Преди да замине се притесняваше, че старото училище и приятелите ще му липсват, както и всичко с което беше свикнал и обичаше. Но сега, едва няколко часа след началото на новия си живот, той се чувстваше щастлив. Нещо му подсказваше, че предстои да се запознае със страхотни хора и да преживее незабравими моменти.

Глава 2 – Лицето на смъртта

Малката флотилия от осем транспортни кораба навлезе в пограничната зона. Командир на целия конвой беше капитан Франк Рендън. Той стоеше на мостика на водещия кораб и тъкмо разглеждаше стената си в Спейсбук, когато офицерът по сигурността извика:

– Сър, сензорите ни показват малка формация от около двадесет леки съда, които са се насочили към нас със седма светлинна скорост! Очаквано време до пристигането им три минути.

След тези думи капитанът скочи на крака:

–Опитайте се да се свържете с тях!

– Не отговарят, Сър! Да обявя ли бойна готовност за целия конвой? – попита офицера по сигурността.

– Да! Пълна бойна готовност! Нека корабите да преминат в защитна формация! Най-вероятно това са аркусиански пирати, които ни мислят за търговски кораби. Само че този път ще ударят на камък!

Няколко минути по-късно ескадрилата от леки щурмови аркусиански кораби връхлетя конвоя. Транспортните кораби ги посрещнаха с мощен залп на своите плазмени оръдия. Подобно на някогашните артилерийски оръдия, плазмените действията на същият принцип, но зарядът, който се освобождаваше от гилзата представляваше нагорещена плазма с изключителна пробивна мощ. След изстрел големите гилзи се изхвърляха автоматично от оръдието и димящи отлитаха в празното пространство. Аркусианците започнаха атаката си с избягващи маневри така, че да бъдат по-трудни за уцелване, но въпреки това къс нагорещена плазма удари фронтално един от корабите. Мигом космическият апарат се разцепи на две, след което последва вторична експлозия, която го раздробиха на безброй частици. Няколко секунди след като флотските кораби откриха огън, аркусианците вече достигнаха обсега, при който можеха да освободят своите самонасочващи се ракети. Всеки един аркусиански кораб изстреля по пет ракети, които се насочиха към транспортните кораби. Военните съдове имаха на въоръжение леки, ултрабързи лазери, чието предназначение беше да поразяват ракетите на противника по време на полет. Тази система обаче не можеше да бъде сто процента ефективна. Въпреки, че лазерите унищожиха около половината ракети, останалите попаднаха в целта.

Нашите четирима приятели стояха със затегнати колани в купето, както ги посъветваха по високоговорителя минута по-рано. Те се изненадаха, когато непринуденият им разговор беше прекъснат от остър сигнал за тревога. Всеки един от тях бе приел да служи във флота с идеята, че ще му се наложи да преживява напрегнати и рисковани ситуации, но никой не очакваше, че това ще стане още преди да са пристигнали. Като бъдещи офицери от космическия флот, това беше първия им шанс да покажат, че могат да запазят самообладание. И те го правеха.

Дори Мегън, която на пръв поглед изглеждаше като момиче, което би се уплашило ако трябва да си одраска маникюра, всъщност проявяваше завидно спокойствие. Лицата и на четиримата излъчваха сериозност, но не и паника. Като бъдещ специалист по космически съдове от среден и висок клас Мегън каза:

– Бронята на транспортерите TS-7 е от последно поколение и може да издържи на множество попадения от аркусианските самонасочващи се ракети. В този момент се чу оглушителен тътен и всичко се разтресе. Осветлението за секунда угасна и после пак се включи.

Алекс не чуваше нищо, защото ушите му бяха заглъхнали от силния взрив. С леко пицене слухът му бавно започна да се възвръща. Последваха още няколко мощни експлозии, но те сякаш бяха малко по-слаби от първата. Четиримата продължаваха да се опитват да запазят спокойствие, но физиономиите им ставаха все по-тревожни. Секунди след взривовете в купето започна да мирише на дим.

Аркусианските ракети всъщност успяха да поразят оръдейните куполи на транспортния кораб, в който се намираха нашите герои. След като оръжията бяха извадени от строя, два щурмови кораба на аркусианците направиха захождаща маневра, при което се доближиха до горната част на транспортера. Те целяха да кацнат върху покрива му и да се скачат с него. Останалите флотски кораби не можеха да направят нищо, тъй като имаше сериозен риск да уцелят не когото трябва. Двата щурмови кораба се допряха до корпуса на транспортера и впиха специални клинове, с чиято помощ се закрепиха здраво. След това от долната им част се спусна устройство подобно на свредел, което имаше за цел да пробие корпуса и да открие път на аркусианците за абордаж.

– Какво е това стържене?! – попита уплашено Габриела. За момент и четиримата си мислеха, че кораба се разцепва, но никой не смееше да го изрече. Изведнъж Зак каза:

– Според мен се опитват да пробият корпуса! – още докато произнасяше тези думи, в коридора покрай вратата на купето в бегом изтрополя взвод тежковъоръжени пехотинци. – Виждате ли! – продължаваше Зак – обявили са вътрешна тревога за нахлуване на нашественици!

Сега вече останалите изглеждаха уплашени. Перспективата да се срещнат очи в очи с Аркусианците никак не ги радваше. Някъде от задната част на коридора започна да се чува картечна стрелба, придружена от избухване на ръчни гранати. Алекс стоеше като вцепенен. Допреди малко мислеше за това как след години подготовка някога може би ще има шанса да влезне в битка с аркусианците, а ето че сега най-неочаквано се оказа на фронтовата линия.

– Алекс, трябва да им помогнем! – извика Зак.

– Какво?!

– Трябва да си намерим оръжия и да помогнем на пехотинците! Ако аркусианците успеят да превземат кораба, с нас е свършено! – макар, че Алекс не се чувстваше в свои води що се отнася до престрелки и ръкопашен бой, в случая нямаше друг избор.

– Хайде – отвърна той и решително разкопча колана си.

– Къде отивате?! – попита Мегън.

– Съжалявам, че ви оставяме, момичета, но ще е по-добре да се погрижим аркусианците да не стигнат до вас.

– Знаеш ли, май е най-добре ние да се насочим към носа на кораба, така ще сме максимално далече от нашествениците! – предложи Габриела. И така четиримата се разделиха, като момичетата тръгнаха към носа на кораба, докато двете момчета поеха в посока към задната част, където се водеше битката. Скоро двамата преминаха безпрепятствено през пътническия отсек. Много от бъдещите кадети стояха свити и уплашени, без да смеят да си подадат носа от купетата. След това Алекс и Зак се озоваха в товарното отделение, където се водеше ожесточена битка. Те прибягнаха ниско приведени, приближавайки все повече огневата линия. В затвореното като консервна кутия товарно отделение се чуваше оглушителния тътен от автоматична стрелба и свистенето на рikuширащи плазмени куршуми.

Десетина пехотинци от едната страна на товарното отделение водеха интензивна престрелка с аркусианските командоси, които бяха приблизително същия брой. Всички използваха за прикритие големите метални контейнери, разположени в складовото помещение. Зак и Алекс се промъкваха между контейнерите, докато в един момент се оказаха на мушката на прикрил се аркусианец, на около петнадесет метра от тях. Аркусианецът изстреля бърз откос, но за щастие момичетата успяха на свой ред да отскочат зад контейнера, чувайки блъскащите метала плазмени куршуми.

– Достигнахме периметъра!- заяви задъхан Зак.

– Добре, но нямаме оръжия.

– Трябва да продължим обхода си и да внимаваме да не попаднем в обсега на противника – Зак говореше така, сякаш има план. Все пак в училище се подготвяше именно за това. Макар тепърва да му предстоеше обучението като космически пехотинец, той вече имаше завидни тактически умения. Зак търсеше това, което всъщност се надяваше да не намери – трупове на убити войници от екипажа. Търсенето му обаче не продължи дълго. Скоро попаднаха на място, където една аркусианска ръчна граната беше експлодирала, разкъсвайки двама мъже. Гледката беше ужасяваща и потресе двете момчета, които до сега не бяха виждали подобни картини.

– Мамка му! – извика Алекс, като затвори очи и прехапа устни. Зак го хвана за главата и го раздруса.

– Слушай ме! Вземи едната карабина, нямаме време за лигавщини! – самият Зак също трепереше. Приклякайки, те се спуснаха към оръжията, които лежаха близо едно до друго. Мястото беше открито и в обсега на аркусианците, но двамата останаха незабелязани в първия момент. Алекс грабна едната карабина и бързо се скри зад близкия контейнер. Зак успя да вземе другата, а след това се приближи до обезобразените трупове и започна да търси резервните муниции. “Какво правиш, полудя ли?!” – мислеше си Алекс, докато наблюдаваше как Зак пребърква убитите войници в дързък опит да намери пълнителите, стоейки напълно открит за вражеска стрелба. В момента в който приключи, Зак хукна към контейнера. При рязкото си тръгване обаче се подхлъзна в локва кръв и се строполи. Карабината му издрънча и привлече вниманието на аркусианците. Зак рязко се изправи и хукна към прикритието, надбягвайки плазмените куршуми, които биеха точно зад него. С няколко мощни крачки той се озова зад контейнера при своя другар. Двамата бяха притиснали гърбове до металната повърхност и дишаха

тежко. След няколко напрегнати секунди Зак се захвана да проверява дали оръжието му е заредено, а Алекс последва примера му. Това бяха стандартните за флота карабини М316А. Стреляха с плазмени патрони, които имаха много по-голяма разрушителна сила от вече почти неизползваемите метални куршуми. Отгоре на това бяха екипирани с подцевен гранатомет, чиито мунициии притежаваха сериозна взривна мощ. За съжаление двамата не можеха да се възползват от тази екстра, тъй като нямаша в наличност такива гранати. Те размениха няколко бързи думи, за да координират действията си, след което Зак извика:

– Сега! – подавайки се от двете страни на контейнера, те откриха огън, но аркусианците, намиращи се срещу тях, бързо се ориентираха и прикриха. Алекс яростно натискаше спусъка, но виждаше как святкащите куршуми се губят в нищото между контейнерите, без да засягат нападателите.

– Да сменим прикритието! – извика Зак и двамата притичаха до съседен контейнер. Тактиката на Зак беше да сменят постоянно позицията си, за да не знае противника им къде са. Точно сега тя се оказа много мъдра, тъй като миг след това аркусианска граната се взриви зад старото им прикритие с оглушителен тътен. Взривът прокънтя в затвореното пространство и ушите на Алекс отново заглъхнаха за секунди. Той усещаше само пулса, биещ в центъра на главата му. Двамата се подадоха иззад прикритието си и изстреляха още няколко откоса без да постигнат нищо. Вече бяха изразходили по един пълнител.

– Трябва да ги заобиколим по фланга! – извика Зак.

Това беше рискована тактика. Те започнаха да заобикалят, опитвайки се да преминат незабелязани. Притичваха от прикритие към прикритие. На моменти аркусианците ги засичаха и те усещаха профучаването на плазмени куршуми на милиметри от себе си. Изведнъж, след поредния спринт, Зак и Алекс се озоваха странично на двама аркусиански командоси. Неприятелите стояха прикрити зад един контейнер и стреляха в друга посока. Инстинктивно, двете момчета откриха огън. Аркусианците се обърнаха към тях, но твърде късно – бяха покосени от десетки святкащи плазмени куршуми. Навсякъде се разхвърчаха парчета от броня и пръски кафява аркусианска кръв. Двамата командоси се свлякоха на земята с гърлен звук. Зак и Алекс продължаваха да натискат спусъците на вече празните оръжия с треперещи ръце, докато аркусианците лежаха безжизнени на пода. Този неочакван пробив в позицията на нашествениците ги накара да се прегрупират и да отстъпят към отвора в корпуса, откъдето бяха навлезли. Останалите войници от екипажа се окопитиха и светкавично преминаха в контраатака. Оттук нататък всичко приключи бързо - на групи оцелелите аркусианци се евакуираха на кораба си и се откъснаха от изнемогващия транспортер.

Зак и Алекс оглеждаха труповете на убитите аркусианци. Телата им бяха мускулести, жилави и масивни, а в главата можеха да се оприличат най-добре като... носорози. Страховито извит рог стърчеше над кокалестите вежди - натурално оръжие за сцепване на глави и разпаряне на търбуси. Но въпреки големите различия между тях и страховития външен вид на съществата, Алекс и Зак се почувстваха зле от факта, че са отнели живот.

– Май ще трябва да свикваме с това чувство... – промълви Зак. В този момент се разнесе звукът от силна експлозия и корабът зловещо се разтресе. Изглежда, след като не успяха да го превземат, аркусианците бяха решили да го

унищожат. Мощната експлозия хвърли кораба в нестабилно състояние. Първоначално космическият съд тежко започна да се накланя на една страна, а после това прерастна в неконтролируемо въртене. Центробежната сила изтласка Алекс и Зак и те се стовариха с гръб в стената. Един недобре укрепен контейнер се откачи и полетя право към тях. С треперещи крака и последни сили двамата успяха да се изправят и да отскочат встрани преди контейнера да се удари в стената, където се намираха допреди малко. И въпреки, че се спасиха от тази непосредствена заплаха, нещата не изглеждаха никак добре. Корабът продължаваше да се върти около огромната си ос и да се накланя ту в една, ту в друга посока. За миг през ума на Алекс премина мисълта, че може би това е краят. Че сигурно корабът е станал неуправляем и всички са обречени да загинат без да могат да сторят каквото и да било, за да се спасят. И точно в този момент въртенето започна плавно да се забавя. Скоро космическият апарат възстанови равновесното си положение. Алекс почувства огромно облекчение избърсвайки студената пот от челото си, сякаш току-що му бяха отменили смъртната присъда. Какво точно се бе случило никой все още не знаеше.

Командирът на пехотинците стоеше на входа на помещението:

– Сигурно си мислите, че сте големи герои, но от тактическа гледна точка постъпихте много безразсъдно!

– Но, Сър – възрази Зак – заобиколихме ги по фланга и така си осигурихме преимущество!

– Така е, момчето ми, но това е много отчаяна и рискована тактика. Аз и екипът ми бяхме заели сигурни позиции и не позволявахме на Аркусианците да напредват. И тъй като разполагаме с цял кораб муниции, докато те само с тези, които носят в себе си, имахме тактическо преимущество. – тук Зак нямаше какво да каже. – Имате още много да учите! А сега ми предайте карабините и отидете при останалите пасажери.

Двамата върнаха оръжието на командира и се насочиха към отсега на пасажерите. Там положението не изглеждаше добре. Силното завъртане на кораба беше причинило големи щети. Много от бъдещите кадети бяха пострадали от удар в стена или от летящи предмети. Тъй като на борда нямаше достатъчно медици, за да обслужат такъв голям брой пострадали, мнозина се превързваха сами един друг. Някои младежи с не толкова здрави нерви седяха и ридаеха безпомощно по седалките в купетата. Зак и Алекс крачеха напред, прескачайки куфари и разпилени принадлежности по коридора, опитвайки се да намерят Мегън и Габриела. Двете момичета не бяха в купето.

– Сигурно се намират по-напред. – предположи Зак и те продължиха към предната част на кораба. Докато се движеха Алекс се замисли, че не иска да види двете момичета с които тъкмо се запозна в подобно положение. Въпреки, че се познаваха едва от час и половина, Мегън и Габриела, бяха първите му нови познати в бъдещия му живот и той ги почувства близки. Не искаше да ги види разплакани на пода в някое купе или пък с кървяща глава, уцелени от хвърчаща ножица.

Междувременно вече не се чуваха експлозии и стрелба. Явно битката беше приключила, но те не знаеха какво точно се случва. Скоро достигнаха до края на

пасажерския отсек и не откриха двете момичета. По-напред беше само вратата на мостика.

– Дали е възможно...? – попита Зак, свивайки рамене. Двамата влязоха предпазливо на мостика, където първото, което им направи впечатление беше голямата дупка зееща в тавана. Мощно силово поле я държеше запечатана, но тя свидетелстваше за попадение на аркусианците, успяло да пробие корпуса. Разкъсани кабели висяха по периферията ѝ, а назъбените метални плочи на корпуса бяха извити и потрошени. Погледите им се спряха върху обгорелите трупове на мостик-екипа. Зарядът на ракетата беше преминал през корпуса, избухвайки вътре в кабината, убивайки всичко в нея. „Явно затова корабът изгуби контрол преди малко.“ – мислеше си Алекс, докато закриваше с ръка носа си за да се предпази от лъхналата го остра воня на обгоряла плът и гума.

– ...координатите са приети, край! – се чу гласът на Мегън откъм предната част на мостика. Там на пилотските кресла стояха двете момичета.

– Какво се случи?! – попита Зак, след като двамата с Алекс се приближиха.

– Корабът беше уцелен в предната част, и за съжаление... мостик-екипът не оцеля... – каза Габриела, като потръпна при спомена за убитите от взрива хора.

– Тогава започнахме да се въртим значи. – констатира Алекс.

– Да. – продължи Габриела – Ние с Мегън бяхме близо до мостика, защото искахме да сме възможно най-далеч от аркусианците. След като корабът изгуби контрол ние решихме, че нещо ужасно се е случило с пилотите и влязохме вътре. С огромни усилия успяхме да се доберем до пилотските места, тъй като корабът се въртеше и тресеше.

– Но все пак сте успели, и така спасихте всички ни! Благодаря ви! – поздрави ги Зак.

Нашите четирима приятели обаче скоро научиха, че не всички транспортни кораби от конвоя имаха тяхната щастлива участ. Слушайки радиочестотите, те разбраха за бедствие на борда на кораб номер четири.

– Опитай се да го покажеш на главния дисплей! – предложи Алекс.

– Не мога от тук, пробвай от пулта на офицера по сигурността! – отвърна Мегън. Алекс я послуша и отиде до съответният контролен пулт. След кратко разучаване на интерфейса успя да включи на дисплея картина от бедстващия кораб. Главният дисплей се намираше най-отпред на мостика, така че целият екип да може да го вижда. Положението на четвърти кораб изглеждаше катастрофално. Секунда след като Алекс успя да получи картина от външните камери, четиримата станаха свидетели как машинният отсек на кораба експлодира. Последваха серия от последователни верижни експлозии, които го пропукаха и го разкъсаха на милиарди частици. Останалите кораби нямаше какво да направят, освен да предприемат маневри за отдалечаване, за да не пострадат от хвърчащите отломки. Мегън и Габриела, все още в шок, се окопитиха и сториха същото, отдалечавайки се от епицентъра на експлозията.

Всички оцелели кораби получиха команда от водача на конвоя да продължат с четвърта светлинна скорост към вече зададените координати. Докато пътуваха, нашите герои не спираха да мислят за ужасната трагедия, която се разигра пред очите им минути по-рано. Този кораб беше пълен с кадети, също като тях. Стотици млади хора загубиха за миг живота си, и то напълно безсмислено. Най-лошото

беше, че всичко това можеше да се повтори всеки един момент и следващите жертви можеха да са те самите.

За щастие останалата част от пътуването до срещата с кръстосвача “Перперикон” мина без премеждия. След като достигнаха до определените координати, от кръстосвача беше изстреляна малка совалка, която се скачи с кораба им. В нея имаше двама старши пилоти които пристигнаха, за да поемат командването над кораба. Двамата пилоти стъпиха на мостика, придружавани от командира на охраната, с когото Алекс и Зак вече бяха разговаряли. Единият от двамата пилоти беше висок, добре сложен, с руса и късо подстригана коса. На лявата си буза имаше едва забележим белег. Името му, написано върху униформата, беше Арвин Кант. Другият пилот беше малко по-нисък на ръст и леко пълен, но видимо здрав. Имаше тъмна къдрава коса и носеше очила. Той се казваше Гари Ламбърт. Двамата пилоти бяха облечени в бойни костюми, като от обозначителните знаци се виждаше, че са с ранг лейтенант.

– Добре, деца, свършихте чудесна работа, но сега е време да ни предоставите командването. – заяви Арвин Кант с тон, недопускащ възражения. Момичетата веднага станаха от пилотските кресла и предоставиха управлението на двамата лейтенанти. Междувременно командирът на охраната им посочи вратата, с което ясно заяви, че е време да отидат при останалите пътници.

– Сър... можем ли да останем и да наблюдаваме? – попита с въодушевен глас Алекс. Лейтенант Кант, който вече беше седнал на пилотското кресло, се извърна назад и погледна и четиримата, които стояха един до друг в редица:

– Така и така сте дошли да се учите... – шефът на охраната разбра намека и кимна с глава, след което отиде в отсека с пасажерите, където в този момент хората му помагаша с оказване на първа помощ на пострадалите.

На главния дисплей се появи образът на огромният кръстосвач “Перперикон”. Той имаше масивен вид и гигантски двигатели, можещи да го изстрелят с девета светлинна скорост, и беше обкичен с безкрайни редици оръдейни и ракетни установки, в пъти по-мощни от тези на транспортните кораби. Кръстосвач от този клас имаше над пет хиляди души екипаж, цял подвижен град.

– Както и предположихме. Автопилотът, естествено, е извън строя – отбеляза с раздразнение Гари Ламбърт. Гласът му беше неочаквано тънък и вибриращ. Арвин пък отново се обърна към четиримата младежи, все едно изнасяше нагледна лекция:

– Бойните глави на ракетите, които аркусианците използват, съдържат както експлозив, така и специални енергийно свръх-заредени агенти, които с помощта на взрива създават силно електромагнитно поле. Така проектирано, оръжието вади от строя фината електроника. Ето защо автоматичните системи за скачане с док станцията например са ненадеждни в бойния флот. За това сме ние, пилотите. – сякаш много доволен от току-що направеното заключение, лейтенант Кант се зае да насочва кораба в правилната посока. Скоро те достигнаха в близост до корпуса на “Перперикон”, където се отвори няколко намиращи се един зад друг автоматични шлюза. Пред погледите на намиращите се на мостика се разкри док станцията. Представляваше широк осветен тунел, през който корабът трябваше да премине. Имаше няколко надлъжни метални релси, които трябваше да се напаснат със съответните жлеbove по корпуса на транспортера. При отсъствието на

автоматизирана насочваща система, това беше много прецизна работа, която трябваше да се извърши от пилотите. Те съвсем бавно започнаха да насочват кораба. Основните му двигатели бяха изключени, и в употреба влизаха само тръстерите за маневриране. Скоро носът на кораба се оказа вътре, но напасването не беше приключило:

– Компенсирай 3,6% отляво! – Изкомандва Кант. Той изглеждаше спокоен и уверен, но колегата му стоеше напрегнат и целия изпотен, докато изпълняваше работата си. Изведнъж се чу грубо стържене и корабът тежко потръпна.

– По дяволите, Гари, казах ти 3,6% какво направи!

– Мисля, че дойде малко повече!

– Е, деца, не беше от най-меките кацания, но е по-добре от нищо. Сега вече наистина може да се пригответе за слизане.

Четиримата приятели напуснаха мостика и отново се озоваха в коридора на пасажерския отсек. Вратите за слизане тъкмо се бяха отворили и нашите герои успяха да станат свидетели на това как парамедици изнасят на носилки поставените в жълти чували трупове на загиналите в битката членове на екипажа. За момент четиримата останаха замислени без да казват нищо. Въпреки всичко преживяно скоро едва ли щяха да свикнат с такива гледки.

– Хайде, да идем да си съберем багажа от купето... – предложи накрая Зак с мрачен тон. Вървейки към вътрешността на пасажерския корпус, те се разминаваха с излизащите навън стресирани кадети. Мнозина бяха с превръзки или се подпираха един на друг поради получени травми по време на безконтролния полет на кораба. Вътре в купето също цареше пълен хаос. Вещите на четиримата бяха разпилени навсякъде. Куфарите, които те бяха оставили отворени сега се търкаляха изпразнени от съдържание. Отне им доста време докато сортират и подредят багажа си, за да могат най-сетне да напуснат транспортера и да стъпят на палубата на легендарния кръстосвач “Перперикон”. Заедно с останалите минаха по малък коридор и се озоваха в зала, много наподобяваща терминал на летище. Сега обаче терминалът “пристигащи” повече напомняше на бежански лагер, с всичките ранени, на които им се оказваше незабавна лекарска помощ. Щеше да мине малко време преди някой да обърне внимание на нашите герои и да ги насочи към квартирите, които щяха да бъдат техен дом за времето прекарано на борда на “Перперикон”. Това даде възможност на Александър да провери старфона си. Още докато кацаха, устройството попадна в обхват и прие кратко съобщение. Едва сега обаче Алекс намери време да го провери. Беше автоматично съобщение от компанията-доставчик, че номер AJS – 080810 го е търсил. Баща му. Алекс се поколеба дали да се обади, но накрая все пак реши да го направи. След кратко набиране на дисплея на старфона се появи образа на баща му в реално време. Адмирал Юлиан Стаматов се намираше в този момент в кабинета си, облечен във флотската си униформа.

– Радвам се да те видя, Сашо! – каза той с неумело прикрито бащинско притеснение. – Веднага научих за атаката над конвоя, и в първия момент не знаехме кой точно кораб е взривен. За момент си помислих, че може би съм те загубил – при тези думи гласът на суровия войн потрепери.

- Добре съм, татко! – отговори с широка усмивка Алекс, опитвайки се да разсея притесненията на баща си.
- Сашо, сега вече си наясно за опасностите, на които се излагаш, постъпвайки във флота.
- Да, татко...
- Още не е късно да се откажеш! Трябва да знаеш, че аз и майка ти винаги ще се гордеем с теб независимо с какво се занимаваш. Гледам, че напоследък маркетингът е доста търсена специалност...
- Аз направих избора си, татко! – каза решително Алекс. – Винаги съм искал да бъда боен пилот!
- Разбирам... тогава само мога да ти пожелаая успех... и голяма доза късмет!

Сега вече Александър беше сигурен, че баща му няма нищо общо с приемането му в Седми флот. В останалите райони на Земния Съюз цареше мир, спокойствие и благоденствие. За хората, и особено за младите, някогашната война с аркусианците беше вече просто една страница от учебник по история.

Но тук, в пограничната зона... войната никога не беше приключвала.